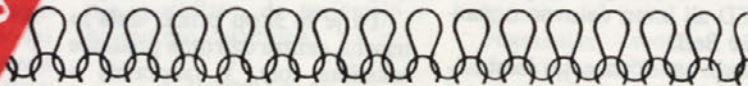

vezilo

GLASILO BELOKRANJSKE
TRIKOTAŽNE INDUSTRIJE

Deset let poklicne šole

V letošnjem letu slavi delovna organizacija „Beti“ 20. jubilej obstoja, razvoja in trdega dela. S tem jubilejem pa je povezan še eden, to je 10 let poklicne tekstilne šole, oziroma IC v „Beti“. Za nekoga pomeni 10 let kratek hip, samo lažen trenutek. Za nas, ki tukaj živimo, predvsem za tiste, ki vztrajajo od vsega začetka, pa ta trenutek pomeni veliko. Če upoštevamo še to, da ta delovna organizacija v 20 letih ni skrbela samo za napredek tehnologije in materialnih dobrin, ampak tudi za ustrezen kader, za dopolnjevanje znanja vseh delavcev, je 10 let dela IC-PTS že nekaj, če ne veliko.

Težko je govoriti o uspehih ali neuspehih 10-letnega dela. To pa predvsem zato, ker učnovzgojnega dela ne moremo meriti – normirati. Rezultati našega dela se odražajo v delovnih organizacijah in v naši družbi. Mladost ima široka krila, bister pogled in širok razmah. Naša delovna organizacija je bolj kot katerakoli na Dolenjskem povezana z mladimi ljudmi, ker je tudi sama mlada.

Samoupravni socialistični sistem se z vsakim dnem bolj razvija tudi zato, ker vstopajo v življenje naše družbe nove, mlade generacije, ki vnašajo pripravljenost, znanje in izkušnje, katere jim nudimo mi, ki smo to dolžni in zato poklicani.

Marsikje so preveč težili le za materialnimi dobrinami, ugledom in modernizacijo. Tudi mi smo morali spremeniti takšno mnenje in dokazati, da je pri rezultatih dela važno znanje, hotenje in zavest. Toda tega ni mogoče doseči čez noč, še posebej pa velja to za Belo krajino, ki je vedno dajala in le redko prejela. Prav to so spoznali pred 10 leti tudi v naši delovni organizaciji in se odločili, da vzgojijo čim več kadra

doma, ker bo koristilo „Beti“ in belokranjski ter sosednji hrvatski mladini, da ne bo množično odhajala drugam.

Delavci, ki so rastle na trdi grudi in žuljih so razumno gledali na potrebe jutrišnjega dne in izpolnili želje po poklicu neštetim dekletom in fantom. Vedno bolj se je porajala misel, da z delom spreminjamo svoje življenje, obenem pa tudi sebe. Toda pri tem ne smemo pozabiti, da je bila velika podpora in razumevanje republiških institucij in TC Kranj, ki je leta 1966 prevzel mentorstvo nad delom v poklicni tekstilni šoli.

Vzgoja, izobraževanje in oblikovanje osebnosti mladega človeka, je bilo vodilo učiteljskega kolektiva, ki je 1. 9. 1966 začel pedagoško delo na poklicni tekstilni šoli.

Da, začeli smo pred 10 leti v utesnjenih razmerah: dve učilnici, 8 zunanjih sodelavcev, dve inštruktorici in ravnatelj šole, Lidija Milošević, ki je danes žal ni med nami. Moram reči, da smo skoraj s strahom opravljali svoje pedagoško delo, ker smo se bali, kaj bo zraslo na

preorani ledini. Srečevali smo se inženirji, ekonomski tehniki in prosvetni delavci, vsi pa smo bili učitelji prvih nasmejanih belokranjskim dekletom, ki so se odločile za poklic in delo šivilje, danes konfektionarke.

Področje vzgoje in izobraževanja je občutljiv mehanizem, predvsem tu, ker so hoteli rezultate dela takoj. Pri razmišljanju o tem, kaj je bilo v preteklosti storjeno, me vodi misel, da je bila začrtana trdna pot dela, po kateri smo dospeli do danes. Seveda je začetno, kakor tudi sedanje delo povezano s prizadevanji vsakega, ki je kot učitelj prenašal znanje na mladi rod – na naše bodoče sodelavce.

Bolj kot za katerikoli drug poklic, velja za učitelja, da v njem ni mogoče služiti dvema gospodarjema. Kdor to poskuša, ga melje kolesje časa in osebne vesti. Družba mu nalaga velike odgovornosti in ga nenehno opozarja, da mu je zaupano to, kar se ne sme izpriditi – meadina. Učiteljski poklic je spoštovan in preziran hkrati. Naj bo tako ali drugače,

od nas vsakdo zahteva predvsem veliko mero poštenosti, iskrenosti. Ljudje nam težko odpustijo napake, pa če so te še tako človeške. To ni kritika ljudi in okolja, v katerem delamo in živimo. Morda je le zato omemba vredno, ker to občutimo tem bolj, ker smo združili delo z učenjem in učenje z delom. Učiteljevo material oz. delovno sredstvo ni papir, blago, stroj, ampak živ, mlad in občutljiv organizem, iz katerega naj bi naredili „umetnika“, če lahko tako rečem, ki bo čimbolje opravljal svoje delo. Učiteljeve napake pri delu so nepopravljive. Zato nas pri delu dostikrat nekateri ne razumejo ali nočejo razumeti, pozabili so, da diploma v žepu ni dovolj za današnje potrebe. Svoje izobraževanje moramo nadaljevati, pridobivati novo znanje, tako kot v proizvodnem procesu in v stroki, če hočemo biti še uspešni. Šola je imela pomembno vlogo. Pri programih je bilo treba premostiti zahteve razvoja, modernizacije in doseganje znanja učencev. Včasih so zahtevali od njih preveč, morali smo pojasnjevati, da učencev ne smemo zasipati s kopičenjem dejstev brez logičnih povezav in jih gledati kot številke.

Pripravljali smo jih za življenje, za samostojno misleče ljudi in prežete z ljubrnjijo do dela. Iskali smo nove oblike, usklajevali programe z novimi profili in tako uspeli, da nam niso drugi kazali kaj in kako izobraževati. Zastareli profili, pogledi in stališča znižujejo motivacijo za izobraževanje že na začetku, ko se mladi odločajo, da bi svoje šolanje nadaljevali, usodno pa jo znižujejo pri dopolnilnem in družbenopolitičnem izobraževanju, ker to še ni obvezno in tudi ni formalno družbeno ovrednoteno. Samo zaradi dopolnilnega izobraževanja kandidati še ne bodo dobili nove službe ali višjo plačo. Vse zavisi predvsem od lastne vedoželnosti, od motivacije za prostovoljno izobraževanje, ter mnenja o izobraževanju pri osebni sami, pa tudi od sodelavcev, delovne skupine, ki se še tu pa tam boji sebi enakega ali boljšega. Programi redne šole se nikoli ne morejo dovolj približati konkretnimi ekonomskim in družbenim potrebam, tako kot se pojavljajo v posameznih fazah razvoja. Šole dopolnilno izobraževanje se lahko dovolj prilagaja konkretnim razmeram in potrebam razvoja in že obstoječe prakse.

V današnjih „učecih se družbah“ postane pomembnejše in za kariero odločujoče to, koliko se je nekdo sposoben naučiti, bolj kot to, kar se je

Učenke pri teoretičnem pouku pred leti. Za katedrom sedi tovariš Stopar, bivši vodja TOZD Konfeksije. Že pred leti je torej poklicna šola uspešno sodelovala z neposredno proizvodnjo.

(Nadaljevanje na 2. strani)

(Nadaljevanje s 1. strani)

naučil doslej v rednem šolanju. In to je tudi v srednjeročnem planu TOZD IC, v kolikor ga bodo delovne organizacije sprejele.

Tovarišice in tovariši, dovolite mi, da med vrsticami povem tudi nekaj števil.

Poklicna tekstilna šola je bila do šolskega leta 1974/75 kot dislocirana enota TC Kranj, sedaj pa je verificirana kot samostojna poklicna šola pri delovni organizaciji Beti. S podpisom STsp. 9. 3. 1974 smo postali eden izmed 8 TOZD in sicer TOZD IC PTS s posebno dejavnostjo — redno izobraževanje ozkih in širokih profilov za tekstilno industrijo in izobraževanje ob delu, družbenopolitično izobraževanje, funkcionalne in ostale oblike izobraževanja. Tudi pogoji dela so boljši, čeprav še popolnoma ne ustrezajo. Razpolagamo s 620 m² prostora. Poleg učilnic za teorijo in ustrezno opremljenih delavnic za praktični pouk nam manjkajo kabineti, predvsem pa telovadnica in igrišče. Zanimanje za vpis je ne samo iz Bele krajine in Dolenjske, ampak tudi iz Posavja in celjskega območja, vendar teh kandidatov ne moremo sprejeti, ker ob šoli ni dijaškega doma.

V 10 letih poklicne tekstilne šole je bilo vpisanih nad 360 učencev in doseglo poklic konfektor 305, in poklic pletilec 35 učencev. Poklica konfektor ne izobražujemo samo za TOZD v Beti, ampak tudi za delovni organizaciji Komet in Novoteks. Prav gotovo se je struktura zaposlenih predvsem v OZD Beti izboljšala, bolj važno pa je, da so zapažanja in analize pokazale, da je storilnost in kvaliteta dela boljša. Številčni prikaz vpisa po letih in absolventov si boste lahko ogledali na razstavi v šolskih prostorih.

Povedati moram tudi to, da je iz statističnih podatkov razvidno, da se je tu šolala mladina

vseh narodov, celo Romuni. Učitelji so pri svojem delu in pri izvenšolskih dejavnostih veliko naredili pri vzgoji in idejnosti. Tako je bilo v članstvo ZK do sedaj sprejetih 43 mladih konfektorjev in pletilcev, nekateri so prevzeli odgovorne funkcije v družbenopolitičnih organizacijah v TOZD ali izven delovne organizacije Beti.

Skrb za učence je vsestranska. Vsi učenci prejemajo tople obroke malice le za 2 din, tako kot delavci „Beti“, urejene so štipendijske pogodbe za kadrovske štipendije in štipendije iz združenih sredstev, tudi pri stanovanjskih problemih jim pomagamo. Ne manjka tudi zabave in razvedrila.

V IC je aprila 1975 končalo izobraževanje ob delu 26 konf. tehnikov. Stroške šolanja je krila delovna organizacija „Beti“. Tudi letos bo končala šolanje druga generacija konfektorskih tehnikov iz del. organizacij Komet, Novoteks in Beti.

V letu 1974/75 pa smo organizirali oddelek Višje tehniške šole pod mentorstvom Visoke tehniške šole iz Maribora. Posebej naj omenimo, da so vztrajni in izredno prizadevni slušatelji iz Laboda, Novoteksa in Kometa, medtem ko sta od vpisanih 11 kandidatov iz Beti ostala le dva. V 10 letih IC v „Beti“ se je nit izobraževanja odvijala od širokega profila do inž., tu ne bi smeli imeti pomislekov, kako naprej, v Metliki so s tem delom že zarisani okvirni pogoji centra, ki bi lahko začel z usmerjenim izobraževanjem kadrov v tekstilni industriji in še nekaterih drugih.

Se nekaj o kadrih. Počasi se je oblikoval učiteljski kolektiv na poklicni šoli. Sedaj je 9 stalno zaposlenih, ki se ob delu še izobražujejo, da bodo imeli ustrezno izobrazbo.

Tudi za strokovni kader na oddelku TTS so imeli naši sodelavci iz „Beti“ posluh in so se vključili v vzgojnoizobraževalni proces. Bile so težave, pa vendar je šlo. Tesno sodelujemo tudi s Centrom strokovnih šol v Črnomlju, Zdravstvenim domom Metlika in z učitelji iz osnovne šole Metlika. Omenimo naj tudi, da z velikim razumevanjem pomaga in sodeluje kot učitelj tudi sekretar Občinskega komiteja ZK Metlika. Naša skrb ni usmerjena samo na probleme šole, ampak živimo z ljudmi v kraju.

Čeprav prihajajo zunanji sodelavci le za dve uri v šolske prostore, smo enoten kolektiv, med nami ni stanovskih razlik, smo prijatelji in ljudje, kar je zelo važno, ker nas mlade oči budno opazujejo in posnemajo.

Do leta 1968 je vse stroške izobraževanja krila delovna organizacija „Beti“ sama. Po letu 1968 pa smo udeleženi pri sredstvih izobraževalne skupnosti Slovenije oziroma letos PIS za tekstilno industrijo s 85 % udeležbo. Ostale delovne organizacije pa tudi sofinancirajo za svoje kadre.

To je le skop prikaz dela in uspeha centra oziroma poklicne tekstilne šole. V razpravah o predlogih reforme usmerjenega izobraževanja je bilo precej vprašanj. Od potreb in interesov delovnih organizacij je odvisno, kako se bo dalje razvijalo izobraževanje za tekstilno stroko v Beli krajini oziroma Dolenjski.

Skrbno bom povedala, da smo naredili malo v primerjavi z našimi hotenji. Toda s ponosom se ozremo na 345 konfektornarjev, pletilcev, 26 konfektorskih tehnikov na več kot 60 priučenih delavk. To so postali

ljudje z osnovnimi človeškimi navadami, kulturno humanostjo, ki bodo cenili, če jih bomo znali tudi ob delu usmerjati, kar smo jim nudili in ne bodo negodovali, če bo njihov kos kruha manjši kot sicer, ker vedo, da so za njimi še generacije, za katere bomo morali odpreti tovarniška vrata in jim pomagati pri izobraževanju.

Ob koncu mi dovolite, da se v imenu učiteljskega kolektiva zahvalim za 10-letno sodelovanje tov. Sušniku in njegovim sodelavcem iz TC Kranj, tovarišici Kolarjevi iz Zavoda za šolstvo Ljubljana za razumevanje, in bogato strokovno pomoč vsem učiteljem, ki so se in se še pri svojem delu kar najbolj trudijo in ne poznajo besede „ne“.

Z vsemi pa želimo še sodelovati, predvsem si želimo nasvetov, da bo naše delo v bodoče rodilo še boljše sadove.

D. NENADIČ

Na posnetku smo sicer štiri, ki lupijo krompir v menzi Črnomelj, toda med njimi sta samo dve kuharici: Ivanka Jug in Jožica Malkič. Večkrat pa jima priskočita na pomoč Rezika Starešinič in Ksenija Slekovec. Ne smemo se torej čuditi, da so malice zelo okusne. (Foto: Janez Žele)

Lalič in Dautovič sta se poslovila od košarkarskega kluba Beti. Odjadrala sta k Fructalu v Ajdovščino, kjer se, po lastnih izjavah, dobro počutita. Rade volje jima verjamemo ter želimo, da bi Primorcem pomagala do čim večjih uspehov na košarkarskem področju. (Foto: Janez Žele)

Ureja uredniški odbor: Slobodanka Videtič, Stevica Medek, Dragica Nenadič, Milan Travnikar, Milan Bračič, Marjan Pavlovič, Ivan Brodarič in Ivan Biščan. Glavni in odgovorni urednik: Toni Gašperič, tehnični urednik: Janez Pezelj. Izdaja Belokranjska trikotna industrija Metlika. VEZILO izhaja enkrat na mesec v 1700 izvodih. Stavke, filmi in prelom Dolenjski list, tiska KNJIGOTISK Novo mesto.

Posebnosti in značilnosti čekov

Poslovanje s čeki je odraz moderne bančne tehnologije, ki jo je pred leti začela uvajati tudi Ljubljanska banka. Mnogo ljudi, ne le poslovnih in tistih, ki veliko poklicno potujejo, je že dojelo, kaj pomeni zanje ček, kaj vse lahko z njim kupijo oziroma plačajo. Ustvaril se je že določen krog imetnikov osebnih tekočih računov, pa tudi podjetij, trgovin, turističnih agencij, gostišč in drugih organizacij, ki čeki prejemajo. Vsi skupaj so spoznali, da je tako poslovanje enostavnejše in mnogo priročneje kot z gotovino.

V temle članku si bomo ogledali vse posebnosti in značilnosti, s katerimi se srečujemo pri prejemanju in vnovčenju čekov. S tem vam želimo kar najbolj olajšati delo in vas pri poslovanju s čeki Ljubljanske banke obvarovati pred začetnimi težavami.

ZAKAJ ČEK?

Ob vse večji izbiri blaga, ob vse hitrejšem ritmu našega vsakdanjika, zmanjkuje časa, da bi človek lahko tako kupoval, kot je nekoč. Spomnimo se, kako so kupovali naši starši: moke vsaj za mesec dni, prav toliko tudi sladkorja, olja, pa kave in soli. Kadar pa je bilo treba kupiti kaj trajnejšega, na primer perilo, posteljino, pohištvo, se je o tem govorilo mesece in mesece. In dan nakupa je bil pravcati praznik za vso družino, vedno se je kupilo še kaj počez, zraven, kot spomin na veliki nakupovalni dan.

Ti časi so že zdavnaj mimo. Danes, ko je svet prežet z informacijami, se vse pogosteje dogaja, da seže kupec po tistem, kar se mu zahoče trenutno in o potrebnosti ali nepotrebnosti nakupa ne pomišlja prav veliko. Poleg tega se nam najboljša priložnost za nakup ponudi največkrat kot nalašč prav tedaj, ko nimamo s seboj dovolj denarja.

V razvitejših deželah so to spoznali že veliko pred nami. Spoznali so, da se da včasih kupiti stvari neverjetno ceneje kot drugič, da se včasih za isto vsoto dobi več, da se ne hote ponujajo priložnosti, ko se nakup dejansko splača.

Če bi z vsem tem računali, bi morali imeti kot ljudje, ki vemo, kdaj se splača kupovati, gotovino vedno pri sebi. To pa ni niti varno niti praktično. Čekovna knjižica, drobna knjižica lističev, pa nam omogoča, da kupujemo in plačujemo kjerkoli in karkoli. Toda samo

tiste trgovine in druge poslovalnice, ki imajo urejeno sodobno poslovanje, bodo znale pritegniti kupca: s tem, da prejmejo ček brez vsakih zapletljivosti, izkažejo tudi neke vrste zaupanje, potrditev, da verjamejo v kupno moč plačnika.

POPOLNA ZANESLJIVOST PLAČILA

Tisti, ki prejme pri plačilu namesto gotovine ček, ne tvega ničesar. Za vnovčenje pravilno izpolnjenega čeka v vsakem primeru jamči podružnica Ljubljanske banke, ki je ček izdala. Služba družbenega knjigovodstva nikoli ne preverja, ali ima ček kritje. Vsa ta negotovost zadeva samo Ljubljansko banko.

Prerejanje čekov pomeni dokaj poenostavljen plačilni promet. Ček je vedno izpolnjen na celotno vsoto, zato ni treba menjati denarja, skakati za drobižem in ob zaključku poslovanja sortirati bankovcev in kovancev ter jih vestno preštete oddati na za to določeno mesto. To ne omogoča le mnogo hitrejšega dela, marveč tudi mnogo zanesljivejše poslovanje. Ni se moč ušteti, ni moč prejeti ponarejenega denarja ali denarja, ki je toliko poškodovan, da ga banka zavrne ali označi za manj vrednega. Pravilno izpolnjen ček je vedno neoporečno plačilno sredstvo.

PRAVILNO IZPOLNjen ČEK

Seveda pa tudi za ček veljajo pravila, ki zagotavljajo varnost banki. Na čeku, ki ga predloži plačnik, mora biti napisano, kolikšen znesek naj izplača Ljubljanska banka in komu. Napisana mora biti torej na tančna vsota in naziv organizacije, ki ček prejme. Ček mora biti podpisan. Podpiše ga seveda tisti, ki z njim plačuje. Da je ček predložila prava oseba, se da kaj preprosto ugotoviti: prejemniku čeka se mora plačnik „predstaviti“ s čekovno karto, na kateri je podpis imetnika tekočega računa, torej morata biti podpis na čeku in čekovni karti identična. Vesten prejemnik čeka pa kontrolira imetnika čekovne karte in čekov tudi tako, da primerja čekovno karto z osebno izkaznico; na čekovni karti je namreč napisana tudi registrska številka osebne izkaznice.

Vsi podatki na čeku morajo biti napisani čitljivo in brez

kakršnih koli popravkov. Nepravilno izpolnjen ček je treba takoj vrniti njegovemu imetniku in ga napotiti, naj ga odda v poslovni enoti Ljubljanske banke, ki vodi njegov tekoči račun.

Najmanjša vsota, katero lahko kupec oziroma naročnik storitev plača s čekom je 30 dinarjev. Prav tako je določena največja vsota, in sicer tisoč dinarjev. Če je treba plačati vsoto, ki je večja od tisoč dinarjev, imetnik tekočega računa izpolni več čekov, pač toliko, da je pokrita celotna vsota. Ali bo pri tem prekoračil dobroimetje na svojem tekočem računu, nikakor ni skrb prejemnika čekov, marveč vedno samo Ljubljanske banke.

ČEKE PREVZEMA SDK

Čeke, ki jih organizacija prejme namesto gotovine, je treba na hrbtni strani podpisati. To opravila pooblaščenim osebi. Prav tako mora biti na hrbtni strani štampljka organizacije, ki je čeki prejela. Potem je treba čeki razvrstiti po podružnicah Ljubljanske banke, ki so čeki izdali ali kot pravijo bančniki, na katere so čeki trasirani.

Za vsako podružnico Ljubljanske banke je treba sestaviti specifikacijo, ki obsega številko žiro računa banke, popis števil prejetih čekov in čekovnih zneskov ter skupno vsoto čekov. Takšno specifikacijo, overjeno s štampljko, podpišeta pooblaščenim osebi. Specifikacija se izdela v treh izvodih: dva je treba skupaj s čeki predložiti pristojni SDK, eden pa ostane organizaciji.

Vsota vseh specifikacij se vpiše na barirano položnico, na kateri mora biti seveda napisano ime organizacije in številka njenega žiro računa pri SDK. Vse skupaj, čeki, specifikacije in barirano položnico je treba predložiti pristojni SDK v osmih dneh, če sta podružnica Ljubljanske banke in organizacija v istem kraju, če sta ta dva kraja različna, pa v petnajstih dneh.

SDK, ki vodi žiro račun organizacije, prenese na podlagi dokumentov vsoto, ki je napisana na barirani položnici, na žiro račun organizacije, v breme pa ga knjiži podružnicam Ljubljanske banke, ki so čeki izdali oziroma na katere so čeki trasirani.

Ček pomeni denar, gotovino, zato je seveda poslovanje s čeki natančno urejeno in podvrženo določenim zakonitostim, ki so

v prid kupcu, prejemniku in banki. Poslovanje s čeki je torej mnogo enostavnejše, hkrati pa tudi varnejše, saj ukradenih čekov ni mogoče vnovčiti mimo redne in zakonite poti. Odpade tudi preštevanje denarja, s tem pa delo, ki je pogosto zoprno in se kaj rado dolgo vleče.

Izkušnje kažejo, da se v trgovini in lokalih, kjer je mogoče plačati s čekom, promet veča. Seveda ne v obliki večjega navala ampak kot večji dnevni iztržek. Mnogim kupcem oziroma gostom je pač lažje napisati večjo vsoto na ček, kot pa potegniti iz žepa toliko gotovine. Imetniki tekočih računov pa lahko pri Ljubljanski banki najamejo tudi posojila, torej so kupci, ki lahko kupijo več.

Ste že pomislili, da bi se jim pridružili?

ZAHVALA

Ob prerani izgubi dragega očeta Matije Lipoščka se iskreno zahvaljujem osnovni organizaciji sindikata tozd Konfekcija ter vsem sodelavcem za podeljene vence, izraze sožalja in spremstvo na zadnji poti.

MARIJA LIPOŠČAK

ZAHVALA

Ob prerani izgubi moje drage mame Marije Novak se iskreno zahvaljujem delavkam iz Konfekcije Metlika za podeljeni denar in izraze sožalja. Vsem, ki ste mi kakor koli pomagali, iskrena hvala.

MARIJA REŽEK

ZAHVALA

Ob smrti očeta Milana Grubača se zahvaljujem sodelavcem za podeljene vence, izraze sožalja in za spremstvo na pogrebu. Hvala vsem, ki so poznali mojega očeta in ga spoštovali.

TOMO GRUBAČ

Foto

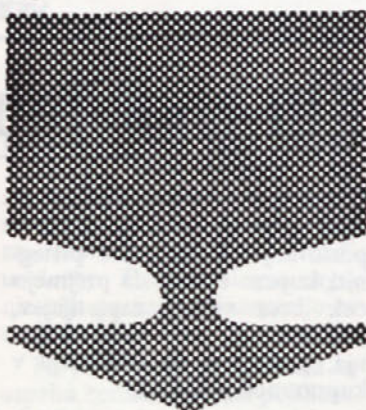
sprehodi po zgodovini

Še spomin na nekdanjo spalno srajco. Morda se bo katera od sodelavk spomnila na dni, ko so izdelovale takšne spalne srajce, nekdanji ponos in eleganca. Beti je tudi na tem področju veliko napredovala.

Delo pletilj je bilo v preteklosti zelo težko. Delavke so morale stati po osem ur, noge so trpele, a tudi stroj ni bil lahek za upravljanje. Toda to je že preteklost in delovne razmere so zdaj veliko boljše.

Protestno pismo

— Delovni ljudje našega kolektiva se pridružujemo protestom vseh delovnih ljudi in občanov, narodov in narodnosti SFRJ in izražamo vso podporo našim rojakom v Avstriji. Pridružujemo se ogorčenju jugoslovanske javnosti in z zaskrbljenostjo spremljamo pritiske sedanje republike Avstrije in njenih najbolj reakcionarnih sil in krivične ukrepe za naše rojake na avstrijskem Koroškem in Gradiščanskem.

— Avstrijske oblasti ne upoštevajo osnovnih človeških pravic in popuščajo pred nemškimi nacionalisti in neonacističnimi elementi in kršijo človeške pravice iz dokumentov OZN in sklepov helsinške konference, ki jih je podpisala tudi Avstrija.

— Delavci Beti podpiramo upravičen boj naše manjšine v Avstriji, hkrati ppa zahtevamo popolno izvajanje avstrijske državne pogodbe in še posebej njenega 7. člena.

— Nikoli nam ni bilo vseeno, niti nam ne bo, kako je z našimi rojaki.

— Podpiramo prizadevanje naše oblasti, da skupno z avstrijsko vlado in z vsemi naprednimi silami v svetu končno zagotovimo našima manjšinama življenje v miru, enakopravnosti in svobodi.

— Manjšine bi morale biti vez prijateljstva med narodi, ne pa kamen spotike.

— Dajemo vso podporo našima manjšinama v Avstriji pri vztrajanju za zagotovitev vseh pravic manjšin in jim hkrati izročamo tople pozdrave.

Metlika, dne 10. 9. 1976
Delegati delavskega sveta delovne organizacije „Beti“

beti

KAJ DRUGI PIŠEJO O NAS

Menda ne mine seja metliške občinske skupščine, na kateri ne bi vsaj nekaj minut posvetili, kot temu radi pravijo Belokranjci, raku metliškega gospodarstva — hudemu pomanjkanju strokovnjakov. Kakorkoli se že lotijo pereče težave, vedno je ugotovitev, dasiravno je v zadnjem času neprimerno bolje kot pred leti, enaka:

Prve brazde

metliško gospodarstvo bi ta hip potrebovalo veliko strokovnjakov, pa čeravno bi bili to mladi ljudje, ki bi se s prakso šele spopadli.

Potemtakem ni prav nič čudno, da se je metliška „Beti“ že pred desetimi leti odločila za takrat menda malce nenavadno potezo: organizirala je „lastno“ šolo. Zakaj v Beti so vedeli, da brez lastnih šolanih ljudi ne bodo mogli slediti hitremu tehnološkemu razvoju. Začetki so bili skromni. V šolske klopi so ob delu najprej sedli delavci in pridobili interno kvalifikacijo. Razen njih so se izobraževale tudi delavke in kmalu so dobili dobre „domače“ industrijske šivilje in konfekcionarje, pred petimi leti pa so se odločili za smer konfekcijskih tehnikov. Prva generacija metliških šestindvajsetih tehnikov je s sprevedom po Metliki označila, da se gospodarstvu obeta poslej več domačih strokovnjakov.

„Beti“ je tako zaorala prve brazde in z dobro zastavljeno šolo je rešila več problemov hkrati. Nemalo mladih Belokranjcev je zavoljo kvalitetnega pouka ostalo doma. Kdo ve, če bi se potem, ko bi v Novem mestu, Ljubljani, Mariboru ali Kranju dobili v roke zrelostno spričevalo, vrnili v Geršiče, na Radovico, v Dragomljo vas, Jugorje, Metliko itd. Iz zagate je s svojo učiteljsko posadko in ob nesebični strokovni organizacijski pomoči Kranjskega tekstilnega centra pomagala tudi veliko mladim s Hrvaškega. Vsekakor se je izobraževalni center ob praznovanju 10-letnice dela najbolj razveselil čestitk stiri-stotih delavcev, ki so kvalifikacijo dobili v metliški šoli.

J. PEZELJ

Stanovanja v prave roke

Stanovanja v novem stolpiču so razdeljena in vseljena, prav zato smo postavili 4 sodelavkam naslednja vprašanja:

— Kako dolgo ste že zaposleni v Beti in koliko časa ste čakali na stanovanje?

— V kakšnem stanovanju ste bivali doslej in koliko vas je v družini?

— Ali ste zadovoljni s stanovanjem?

— Imate kakšne pripombe na sistem točkovanja pri razdeljevanju stanovanj?

DANICA TOMC — šivilja v vzorčnem oddelku Konfekcije Metlika: V Beti sem zaposlena trinajst let, prošnjo za dodelitev stanovanja pa sem vložila pred sedmimi leti. Na stanovanje, v katerega smo se vselili, sem čakala torej dolgih sedem let. Do sedaj smo stanovali v privatni hiši, kjer smo imeli sicer večje stanovanje kot je

zdajšnje, vendar pa je bilo zelo vlažno, neprimerno za bivanje, poleg tega pa še precej drago. Stanovanje, ki mi ga je podelila naša delovna organizacija, je enosobno, in za štiričlansko družino malce pretesno, kljub temu pa sem zelo zadovoljna. V sedmih letih čakanja sem slišala veliko očitkov, pripomb in žaljivih besed, ko sem s solzami v očeh trkala na marsikatera vrata in mislim, da bi lahko šlo podeljevanje stanovanj tudi brez tega.

Menim, da je pri kriterijih za dodeljevanje stanovanj premalo upoštevana delovna doba in da bi morali tisti, ki so zvesti delovni organizaciji že deset in več let, dobiti stanovanje prej kot tisti, ki so zaposleni šele leto ali dve. Na koncu se prav lepo zahvaljujem vsem, ki so kakorkoli prispevali k temu, da sem sedaj s svojo družino v suhem, pa čeprav v malo tesnem stanovanju.

MARIJA MALIČ — delavka v TOZD Pletilnica: V delovni organizaciji sem zaposlena dvajset let, za stanovanje pa sem zaprosila pred dvema letoma. Tako pozno sem vložila prošnjo

zato, ker sem videla, koliko ljudi brezupno čaka na stanovanje in sem menila, da bo tudi moja prošnja tako dolgo ležala v kakšnem predalu. Ves ta čas,

se pravi deset let, sem iskala stanovanje po privatnih hišah in spoznala, kako oduševljivi in brez usmiljenja so nekateri ljudje, ko je stekel pogovor o plačevanju stanarine. Stanovala sem tri kilometre iz Metlike v enosobnem in zelo vlažnem stanovanju. Imam dva otroke, ki sem ju morala z vozičkom voziti vsako jutro v varstvo v Metliko. Vstajati sem morala zelo zgodaj, če sem hotela biti pravočasno na delovnem mestu. Stanovanje, ki sem ga dobila pri solidarnostnem skladu, je zelo lepo, je dvosobno in v novem stolpiču. Z mojem sva vesela ter se hkrati zahvaljujemo vsem, ki so nam kakorkoli pomagali do rešitve najinega, lahko rečem, najtežjega problema.

Pri dodeljevanju stanovanj bi morali biti bolj izenačeni, saj vsak človek potrebuje streho nad glavo.

ANKICA JAKOBČIČ — delavka v TOZD Pletilnica: V naši delovni organizaciji sem zaposlena trinajst let, med tem sem

dve leti delala v novomeškem Rogu. Prošnjo za dodelitev stanovanja sem imela vloženo polnih osem let. Ves ta čas sva stanovali s hčerko v privatni in vlažni sobici. Stanovanje sem dobila v novem stolpiču. Po točkah na prednostni listi bi mi sicer pripadalo enoinpoljubno stanovanje, toda zaradi velikega

števila zaposlenih sem dobila garsonjero v petem nadstropju. Z garsonjero sem zadovoljna, bolj me moti to, da je v petem nadstropju. Sem srčni bolnik in invalid tretje kategorije in bom težko prenašala naporno hojo po stopnicah, če dvigalo ne bo delovalo.

V sistem točkovanja za dodelitev stanovanj se nisem nikoli poglobljala, vendar vem, da je storjena krivica tistim, ki so zaposleni v delovni organizaciji že vrsto let, a še niso prišli do stanovanja. Rada bi se zahvalila Beti in stanovanjski skupnosti Metlika za razumevanje in pomoč.

ANICA MATJAŠIČ — strojna šivilja v TOZD Konfekcija: V Beti sem zaposlena štiri leta, pred tem pa sem hodila dve leti v poklicno šolo. Moja pa dela v Beti pet let. Prošnjo za dodelitev stanovanja sem vložila pred tremi leti. Do sedaj smo mož in otrok stanovali v enosobnem privatnem stanovanju, za katerega plačevanje smo morali

poseči precej globoko v žep. Z dodeljenim dvosobnim stanovanjem sem zelo zadovoljna in se zahvaljujem vsem, ki razumejo težave mlade družine in ki so mi pomagali rešiti tri leta trajajoči stanovanjski problem. Zavedam se, da mora biti pri dodeljevanju stanovanj upoštevana tudi izobrazba, vendar menim, da bi morali posvetiti več pozornosti tudi delovni dobi in zvestobi kolektivu.

Tekst in slike:
JANEZ ŽELE

Izlet v Bosno

Osnovna organizacija sindikata pletilnice je pripravila v sodelovanju z delavskim svetom TOZD ekskurzijo v nam sorodno tovarno Pounje v Hrvatski Kostajnici.

Namen obiska je bil navezati prijateljske odnose in stike z delavci Pounja, spoznavati njihov način dela in samoupravljanja v njihovem kolektivu ter še nadaljnje tesno sodelovanje in izmenjava izkušenj na področju tekstila. Ekskurzije se je udeležila večina delavcev naše TOZD. Pot nas je vodila prek Karlovca, skozi Bihač v Kostajnico, kamor smo prispele že okrog devete ure.

Gostitelji so nas pričakali pristrčno, nad vsemi pričakovanji in nihče ni več podvomil o bodočih dobrih odnosih.

Njihovo podjetje leži na meji z Bosno in Hercegovino, loči jih le reka Una. Čeprav je bila prosta sobota, so nas pričakali domala vsi njihovi vodilni in vodstveni delavci, prisotnih pa je bilo tudi lepo število drugih delavcev. Skupno smo obšli proizvodne prostore, pomalicali med pristrčnim pogovorom in se kmalu nato pomerili v malem nogometu, kegljanju in šahu. Potem smo si ogledali njihovo mesto, ki leži na strmem pobočju ob Uni. Mesto ne ločuje prebivalcev med seboj, ampak jih združuje. Po pešačenju smo se ponovno zbrali v menzi, kjer so nam podarili umetniško sliko njihove Kostajnice, mi pa smo jih povabili, naj nas še letos obiščejo v Metliko. Obljubili so, saj smo v zelo kratkem času postali pravi prijatelji. Bivanje pri njih nam bo ostalo zaradi prijaznosti v nepozabnem spominu.

Na povratku smo obiskali taborišče smrti v Jasenovcu, kjer so tujci med drugo svetovno vojno pobili preko 700.000 naših ljudi. Pri gnusnem dejanju so jim pomagali domači izdajalci. Pobijali so nedolžne ljudi, ki niso želeli nič drugega, kakor živeti svobodno. Ob pripovedovanju o teh dogodkih smo ostali globoko pretreseni.

Skupna ugotovitev vseh nas je, da bi moralo biti več takšnih izletov, saj je ni stvari na svetu, ki bi lahko odtehtala pristne, tovariške in prijateljske človeške odnose. In take smo navezali s tovariši iz Pounja.

STANE BRODARIČ

ZAHVALA

Ob boleči izgubi dragega moža Vinka se iskreno zahvaljujem OOS TOZD Mirna peč za podarjeni venec, delavkam pa za zbrani denar, izraze sožalja in spremstvo na zadnji poti.

Marija Zajc
Mirna peč, 8. 9. 1976

ZAHVALA

Ob boleči izgubi mame Jožefe Agnič se iskreno zahvaljujem osnovni organizaciji sindikata TOZD Pletilnica in sodelavcem za podarjene vence.

Lepa hvala za izrečeno sožalje.

Anton Jakofčič

ZAHVALA

Ob boleči izgubi tragično preminulega brata Ivana Rusa se iskreno zahvaljujem OOS TOZD Pletilnica Metlika, delavkam in sodelavcem iz pletilnice za podarjene vence, izraze sožalja in spremstvo na pogrebu.

MARIJA NEMANIČ

ZAHVALA

Ob boleči izgubi očeta Lojzeta Šimca se zahvaljujem OOS TOZD Konfekcija Črnomelj za podarjene vence, sodelavcem za izrečeno sožalje in za mnogoštevilno spremstvo pri pogrebu.

Hvala vsem, ki ste spoštovali mojega očeta.

MARICA SIMONIČ

OPRAVIČILO

Tovarišici Mariji Nemanič se opravičujemo zaradi tako pozno objavljene zahvale. Napaka je nastala po naši krivdi, pričakujemo pa razumevanje.

UREDNIŠTVO

Kronika za avgust

METLIKA:

Prišli v podjetje:

1. REŽEK Marija v TOZD KONFEKCIJA METLIKA
2. FLAJNIK Stanislava v TOZD KONFEKCIJA METLIKA
3. GALINAC Zdenka v TOZD KONFEKCIJA METLIKA
4. GUŠTIN Ljiljana v TOZD KONFEKCIJA METLIKA
5. KATUNIČ Danica v TOZD KONFEKCIJA METLIKA
6. ŠEBUK Mirjana v TOZD KONFEKCIJA METLIKA
7. MIHELIČ Danica v TOZD KONFEKCIJA METLIKA
8. RAHIJA Dragica v TOZD KONFEKCIJA METLIKA
9. VRBAS Pavica v TOZD KONFEKCIJA METLIKA, vse KV konfekcionarke iz Poklicne šole.
10. NEMANIČ Martin v TOZD PLETILNICA, prišel iz JLA.

Odšli iz podjetja:

1. MARETIČ Katarina iz TOZD KONFEKCIJA - KV
2. MALERIČ Vida iz TOZD KONFEKCIJA - NK
3. PETRIC Ivan DSSS - KV
4. VOLARIČ Zdenka, dipl. ing. iz DSSS - VS
5. TOMAŠIČ Nikola iz TOZD BARVARNA - KV
6. VERGOT Anton iz TOZD KONFEKCIJA - KV
7. JAKOVAC Ana iz TOZD PLETILNICA - KV
8. COLARIČ Josip iz TOZD PLETILNICA - KV
9. VRANEŠIČ Nevenka iz TOZD KONFEKCIJA - KV
10. KOLENAC Viktorija iz TOZD KONFEKCIJA - KV
11. PEZDIRC Jože iz TOZD PLETILNICA - KV

TOZD KONFEKCIJA ČRNO MELJ

Prišli:

1. MUŠIČ Kristina - KV
2. SIMČIČ Ana - KV
3. VESELIČ Ana - KV
4. BALKOVEC Rozalija - KV
5. MIHALIČ Marija - KV
6. PRINC Katica - KV

Na sliki: učiteljski zbor poklicne šole na slavnostni seji DS TOZD IC ob desetletnici TOZD IC poklicne šole.

Kdaj koraki k boljšemu?

Lepo in koristno je, da smo pripravili seminarje za vse, ki se ubadajo s samoupravljanjem: v sejo sobo smo povabili predsednike odborov, komisij, starešine samoupravnih delovnih skupin in ne vem, koga še. Predavatelji so jih seznanili z vodenjem sestankov, z zakonom o združenem delu, z vlogo delegatskega sistema v samoupravni socialistični družbi, z napakami samoupravljanja, ki so se pojavljale v preteklosti v naši delovni organizaciji in s podobnim. Seminarji so bili vzorno pripravljene, udeležba včasih res ne najboljše, udeleženci pa so bili enakega mišljenja, da čas, prebit v sejni sobi, ni bil vržen skozi okno. Zadovoljni smo se razšli.

Misel pa mi je že pri vratarju ušla drugam. Koliko in kaj pa smo storili za osveščenost slehernega, ki stopa v delovno organizacijo ob šestih zjutraj in jo zapušča ob štirinajstih? Koliko ljudje resnično vedo o samoupravljanju? Tisti ljudje, ki niso (ali pa nočejo biti) v samoupravnih organih? Ne nazadnje ti volijo delegate in delegat naj bi (ali pa) zastopal njihove interese, hotenja. V kolikšni meri so samoupravno razgledani? Hočejo biti osveščeni? Smo jih pripravili k temu?

Z odgovorom, da je o tem veliko napisanega, ne morem biti zadovoljen, ker sem se na lastni koži prepričal, da o teh stvareh večina zelo malo bere. No, o potresih, nesrečah in osmrtnicah ne bi razpravljaj, mislim predvsem na branje o gibanjih in dogajanjih v naši samoupravni družbi. Če verjamete ali ne, toda niso redki, do

katerih je komajda prišla vest o konferenci nevrščeni v Colombu, sem pa tudi slišal (pred kratkim) odgovor, da je najvišji samoupravni organ v podjetju - direktor, da direktor sprejema v službo in podobna poapnena mišljenja. Da, v menzi me je ustavila ženska, naša delavka, in me prosila, naj napišem zahvalo ob smrti njenega sorodnika v naše glasilo, ki se po njeni izjavi imenuje Glas koncila. In taista ženska prejema vsakega petnajstega v mesecu Vezilo, o katerem smo vsi prepričani, da je dober informator in da ga neposredni proizvajalci berejo od A do Ž.

Še nekaj me bega. O nezadržni poti samoupravljanja poslušajo predavanja, razprave in podobno nekateri tudi po desetkrat na različnih sestankih, velika večina pa sliši o tem le na zborih delovnih ljudi, ki so največkrat opravljeni v veliki časovni stiski, v živčnosti, nemalokrat neredu in gledanju na uro, ki bo naznanila, da jo je treba odkuriti domov. Izvoljeni delegati vam bodo potrdili, da se počutijo (velikokrat) pri svojem delu osamljeni, negotovi, kar je popolnoma razumljivo. Nimajo trdne podpore in tal pri tistih, ki so jim zaupali delegatske funkcije. In to so ljudje, delavci, neposredni proizvajalci, ki ne bi smeli prenesti vseh svojih hotenj in pravic na delegata, kajti le-ta ni in ne sme biti samoodločitelj.

Bomo pričeli tudi na tem področju korakati k boljšemu?

T. G.

Kaj pa sedmi člen?

Dejstvo je, da v sosedni Avstriji, na Koroškem, Štajerskem in na Gradiščanskem poleg nemško govorečih Avstrijcev žive tudi Slovenci in Hrvatje.

Prav tako je znano, da je kot posledica germanizacijskega pritiska še za časa habsburške monarhije število zavednega slovenskega in hrvaškega prebivalstva močno upadlo. Izid plebiscita po I. svetovni vojni je bil že posledica predhodne germanizacije, tako da so področja na Koroškem in Štajerskem, ki so bila že stoletja naseljena s Slovenci, ostala v mejah Avstrije. Tedanja avstrijska vlada je zagotovila dvojezični južni Koroški in ostalim področjem, kjer so bili naseljeni Slovenci in Hrvatje, vse pravice po določenih senžermenski mirovni pogodbi.

Toda germanizacijski pritisk se ni le nadaljeval, temveč se je stopnjeval do kulminacije v obdobju hitlerizma. V tem obdobju naša manjšina v Avstriji ni imela nobenih pravic, celo več, bila je podvržena genocidu. Ne smemo pozabiti besed, ki jih je izrekel Hitler, ko so nacifašistične sile okupirale preostali del Štajerske in Koroške, del, ki je bil sestavni del Jugoslavije: „Naredite mi Štajersko spet nemško“.

Pripadniki naše manjšine v Avstriji so v borbi zoper nacizem dali svoj krvavi davek in svoj velik prispevek, da je Avstrija po II. svetovni vojni postala neodvisna.

Po zmagi v II. svetovni vojni je nova Jugoslavija znova zahtevala priključitev dvojezičnega ozemlja, ki je po plebiscitu pripadlo Avstriji. Tudi tokrat je sporno ozemlje po sklepu velikih zaveznških sil, sil, ki rešujejo svoje račune in obveznosti na račun malih narodov, ostalo v okviru republike Avstrije.

Republika Avstrija se je ponovno, tokrat s 7. členom državne pogodbe, obvezala, da bo zagotovila Slovencem na Koroškem in Štajerskem ter Hrvatom na Gradiščanskem vrsto posebnih manjšinskih pravic. TEH OBVEZNOSTI AVSTRIJA DO DANES NI IZPOLNILA, pač pa je po letu 1955 korak za korakom likvidirala tisto, kar so Slovenci na Koroškem in Štajerskem in Hrvatje na Gradiščanskem dobili v

obdobju 1945 – 1955, to je v času, ko je bilo mejno vprašanje še odprto. Medtem je ugotovljeno število Slovencev in Hrvatov drselo navzdol, delno kot posledica izsiljene asimilacije, delno kot rezultat spretnih statističnih mahinacij ob štetjih prebivalstva. Sedaj, po 21 letih od podpisa državne pogodbe z Avstrijo, naj bi se ugotovilo, kje sploh so Slovenci in Hrvatje, kje jih je še kaj, in kjer jih je vsaj približno 25 % prebivalstva, naj bi jim pripadale nekatere pravice iz zakona o narodnostnih skupinah. Lahko ugotovimo, da niti po zdravi pameti niti po elementarnem občutku za pravo in pravičnost ne more biti sprejemljivo, da se potem, ko se je desetletja in več zavestno in stoletja spontano izirvalo Slovence na Koroškem in Štajerskem in Hrvatje na Gradiščanskem, sedaj „UGOTOVI STA-NJE“, kot da se pred tem ni nič zgodilo, in se nato izhaja iz tega „ugotovljenega stanja“ pri opredeljevanju pravic. Z drugimi besedami to pomeni: jemlješ sosedu, prestavljaš mejnike v njegovo škodo kar naprej. Ko pa si pravzaprav vzel vse, in ga gospodarsko in nacionalno uničil, pa rečeš: ugotoviva zdaj, kaj je moje in kaj je tvoje in to zapišiva, DA BO ZA NAPREJ JASNO.

Delovni ljudje socialistične, samoupravne in neuvrščene Jugoslavije imajo zgodovinsko in moralno pravico protestirati ob vsem tem, kar se dogaja in kar se je dogajalo v sosedni Avstriji. Zato ZAKONA, KI JU JE SPREJELA AVSTR. VLA-DA, te gonje in ravnanje avstrijskih oblasti z manjšinami v Avstriji, razburja celotno naše javno mnenje, saj je to posledica neonacistične nevarnosti in ni v skladu s SKLEPI HELSINŠKE KONFERENCE. Delovni ljudje v Sloveniji in v ostalih republikah Jugoslavije, katerim se z ogorčenjem pridružujemo tudi mi, delavci DO Beti, protestiramo proti tej gonji in neveljavljanju 7. člena drž. pogodbe z Avstrijo ter izražamo svojo neomajno solidarnost in podporo slovenski in hrvaški narodnostni skupnosti v Avstriji in njihovi pravični borbi za zgodovinsko pravico svobodnega življenja na svoji zemlji.

Samoupravni akti

Delovna organizacija „BETI“ – Metlika in TOZD v njeni sestavi so do sedaj sprejeli, po predpisanem postopku, naslednje samoupravne akte:

- Samoupravni sporazumi in statuti:
 - Temeljni samoupravni sporazum o združitvi TOZD v D. O. „BETI“ Metlika (tiskan v brošuri)
 - Statut podjetja (tiskan v brošuri)
 - Statut TOZD Kodranka in volna Metlika
 - Statut TOZD Pletilnica Metlika
 - Statut TOZD Barvarna Metlika
 - Statut TOZD Konfekcija Metlika
 - Statut TOZD Konfekcija Črnomelj
 - Statut TOZD Konfekcija Mirna peč
 - Statut TOZD Konfekcija Dobova
 - Statut TOZD IC – poklicna tekstilna šola (IC–Izobraž. center)
 - Samoupravni sporazum o medsebojnih razmerjih delavcev v združenem delu (tiskan v brošuri)
 - Samoupravni sporazum o odgovornosti delavcev (tiskan v brošuri)
 - Samoupravni sporazum o ugotavljanju in delitvi dohodka ter osebnih dohodkov (tiskan v brošuri)
 - Samoupravni sporazum o sistematizaciji delovnih mest
 - Samoupravni sporazum o varstvu pri delu

b) Pravilniki in poslovniki:

- Pravilnik o pogojih in merilih

za pridobivanje stanovanjskega posojila in stanovanj v družbeni lasti

- Pravilnik o delovnih mestih, na katerih delavci opravljajo zunanjetrgovinski promet
- Pravilnik o pripravnikih
- Pravilnik o varstvu pri delu
- Pravilnik o varstvu pred požarom
- Pravilnik o izumih, tehničnih izboljšavah in racionalizacijah
- Pravilnik o organizaciji in delu samoupravne delavske kontrole
- Poslovnik o načinu delovanja in uresničevanja samoupravne del. kontrole
- Poslovnik o delu organov samoupravljanja

c) Samoupravni akti v izdelavi:

- Pravilnik o kvaliteti in kontroli izdelkov
- Pravilnik o družbeni samozastiti

d) Nujno je potrebno izdelati naslednje samoupravne akte (v skladu z novim zakonom o združenem delu oziroma veljavnih zakonov – samoupravnih sporazumov in družbenih dogovorov):

- Pravilnik o izobraževanju in štipendiranju
- Samoupravni sporazum o odnosih med TOZD in DSSS
- Pravilnik o knjigovodstvu in zaključnem računu
- Samoupravni sporazum TOZD (in takšen za DSSS) o dohodku, delitvi dohodka ter delitvi osebnih dohodkov

Osnutek zakona o združenem delu (po sprejemu ZAKON o združenem delu) nam nalaga, da v najkrajšem času tam, kjer je to nujno, naše interne samoupravne akte uskladimo z določili novega zakona in našo samoupravno prakso.

STOTINE MLADIH SREDNJEŠOLCEV in zaposlenih je ogorčeno, vendar mirno in dostojno prejšnji teden protestiralo po Beli krajini